

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Danuta Bratkrajc

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2023 r.

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,

sprawy **A. K.** (poprzednio **G.**)

oskarżonej o czyn z art. 148 § 1 k.k.,

z powodu zażalenia wniesionego przez obrońcę

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt IV KK 206/22

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

p o s t a n o w i ł

1. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchylić zaskarżone postanowienie,

2. na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosować wobec A. K. (poprzednio G.), [...], środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 19 września 2023 r. do godz. 11:20.

UZASADNIENIE

Przyczyną uchylenia zaskarżonego postanowienia jest wystąpienie w niniejszej sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Okoliczność ta nie została podniesiona w zażaleniu wniesionym przez obrońcę, ale

podlega uwzględnieniu z urzędu, w związku z faktem, że orzeczenie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydał sąd orzekający w składzie złożonym między innymi z sędziów, powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z pkt 1. uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi między innymi wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie wspomnianej wyżej ustawy. Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, albowiem w składzie, który wydał zaskarżone orzeczenie, zasiadało dwóch sędziów powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego w warunkach wskazanych w cytowanej uchwale. W związku z wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, zaskarżone postanowienie podlega uchyleniu, niezależnie od zasadności argumentacji przedstawionej w zażaleniu.

W zaistniałej sytuacji Sąd Najwyższy stanął przed koniecznością rozważenia potrzeby ponownego zastosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonej. Na obecnym etapie postępowania nie ma możliwości odwołania się do bardziej konkretnych motywów rozstrzygnięcia uchylającego zaskarżony wyrok, ponieważ nie zostało ono jeszcze sporządzone.

Zdaniem Sądu Najwyższego, dla zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania niezbędne jest jednak zastosowanie wobec oskarżonej tymczasowego aresztowania. Zgromadzone w dotychczasowym postępowaniu dowody, omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, wskazują na duże prawdopodobieństwo, że popełniła ona zarzucane poważne przestępstwo. Tym samym spełniona została przesłanka ogólna stosowania tymczasowego aresztowania, określona w art. 249 § 1 k.p.k. Oskarżona została nieprawomocnie skazana za popełnienie zbrodni z art. 148 § 1 k.k., a zatem potrzeba zastosowania tego środka zapobiegawczego znajduje uzasadnienie w przesłankach określonych w art. 258 § 2 k.p.k. – istnieje domniemanie potrzeby zabezpieczenia prawidłowego

toku postępowania w związku z grożącą surową karą, której perspektywa odbycia mogłaby skłonić oskarżoną do utrudniania postępowania. Podkreślenia przy tym wymaga, że do uchylenia zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania doszło w wyniku uwzględnienia kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść oskarżonej w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Skarżący w kasacji zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej A. K. kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonej przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary. Biorąc pod uwagę fakt nieprawomocnego skazania oskarżonej na karę pozbawienia wolności za popełnienie zbrodni oraz uwzględnienie przez Sąd Najwyższy wniesionej na jej niekorzyść kasacji kwestionującej adekwatność wymierzonej kary 3 lat pozbawienia wolności, uznać należało, że spełnione zostały także przesłanki szczególne z art. 258 § 2 k.p.k.

Uwzględniając powyższe, wobec braku okoliczności nakazujących odstąpienie od stosowania tego najsurowszego środka zapobiegawczego (art. 259 k.p.k.) postanowiono jak na wstępie.

[f.n]